

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2626/2563

พนักงานอัยการจังหวัดเกาะสมุยโจทก์ นาย ช. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 26, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 75, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 76/1, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2562 มาตรา 8, ป.วิ.อ. มาตรา 195, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3, พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 มาตรา 27, พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 มาตรา 51, พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 มาตรา 54, ป.อ. มาตรา 2, ป.วิ.อ. มาตรา 185, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/1, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 5, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 11, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 12, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 18, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 41, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 58, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 62, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 64, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 81, พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 มาตรา 5, พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 มาตรา 7, พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 มาตรา 9, พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 มาตรา 10, พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 มาตรา 57, พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 มาตรา 60, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 5, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 6, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 9, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 14, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 31, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 35, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 5, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 54, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 55, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 72 ตี, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 74 ทวิ, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามฐานร่วมกันผลิตพืชกระท่อมและร่วมกันมีพืชกระท่อมไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 26, 75, 76/1 ต่อมาในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา ได้มี พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 7) พ.ศ.2562 มาตรา 8 และมาตรา 9 ให้ยกเลิกมาตรา 26 แห่ง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2545 และเพิ่มเติมมาตรา 26/2 ฐานผลิตพืชกระท่อม และมาตรา 26/3 ฐานมีพืชกระท่อมไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย โดยข้อความตามกฎหมายเดิมและที่แก้ไขใหม่ยังเป็นทำนองเดียวกัน จึงต้องใช้กฎหมายเดิมบังคับในส่วนบทความผิด และมาตรา 17 ให้ยกเลิกมาตรา 75 และมาตรา 76/1 แห่ง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2545 โดยให้ใช้ข้อความใหม่แทน ซึ่งบทกำหนดโทษฐานผลิตพืชกระท่อมในมาตรา 75 วรรคสอง ตามกฎหมายเดิม และมาตรา 75 วรรคสาม ที่แก้ไขใหม่มีระวางโทษเท่ากัน และบทกำหนดโทษฐานมีพืชกระท่อมไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามมาตรา 76/1 วรรคสี่ ตามกฎหมายเดิม และมาตรา 76/1 วรรคสี่ ที่แก้ไขใหม่มีระวางโทษเท่ากันเช่นเดียวกัน ต้องถือว่ากฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลย ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย

แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ.2550 มาตรา 3 และ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 2 ฐานเป็นคนต่างด้าวทำงานโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ 3 ฐานรับคนต่างด้าวไม่มีใบอนุญาตทำงานเข้าทำงาน ตาม พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2551 มาตรา 27, 51, 54 รวมกับความผิดฐานอื่น ๆ แต่ในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์มี พ.ร.ก.การบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2560 ประกาศใช้บังคับให้มีผลตั้งแต่วันที่ 23 มิถุนายน 2560 เป็นต้นไป โดยมาตรา 3 กำหนดให้ยกเลิก พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2551 และตาม พ.ร.ก.การบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2560 นำข้อหาความผิดเดิมตามมาตรา 51 ฐานเป็นคนต่างด้าวทำงานโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และตามมาตรา 27, 54 ฐานรับคนต่างด้าวไม่มีใบอนุญาตทำงานเข้าทำงานมาบัญญัติเป็นความผิดไว้ซึ่งตรงกับมาตรา 8, 9, 101, 102 ของพระราชกำหนดฉบับดังกล่าว แต่ต่อมามีคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ 33/2560 เรื่อง มาตรการชั่วคราวเพื่อแก้ไขข้อขัดข้องในการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว ข้อ 1 ให้มาตรา 101, 102 แห่ง พ.ร.ก.การบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2560 มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2561 เป็นต้นไป และข้อ 6 ให้คำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 23 มิถุนายน 2560 ซึ่งตรงกับวันที่ พ.ร.ก.การบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2560 มีผลใช้บังคับ ความผิดฐานเป็นคนต่างด้าวทำงานโดยไม่ได้รับใบอนุญาตที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 และที่ 2 และความผิดฐานรับคนต่างด้าวไม่มีใบอนุญาตทำงานเข้าทำงานที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 3 เกิดขึ้นก่อนวันที่ 23 มิถุนายน 2560 จึงเป็นกรณีที่กฎหมายที่บัญญัติในภายหลังมิได้กำหนดให้การกระทำเช่นนั้นเป็นความผิดต่อไป จำเลยทั้งสามจึงพ้นจากการเป็นผู้กระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา 2 วรรคสอง ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยทั้งสามจะมีได้ฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายนี้ ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจหยิบยกปัญหาดังกล่าวขึ้นวินิจฉัยได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 185 วรรคหนึ่ง, 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225 โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามพระราชบัญญัติอาญา พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 26, 75, 76/1, 100/1, 102 พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 4, 5, 7, 11, 12, 18, 41, 58, 62, 64, 81 พระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2551 มาตรา 5, 7, 9, 10, 27, 51, 54, 57, 60 พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 มาตรา 4, 5, 6, 9, 14, 31, 35 พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484 มาตรา 4, 5, 54, 55, 72 ตี, 74 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83, 91 ให้จำเลยทั้งสามและบริวารออกไปจากป่าที่เกิดเหตุ และริบของกลาง จำเลยทั้งสามให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาญา พ.ศ.2522 มาตรา 26 วรรคหนึ่งและวรรคสอง, 75 วรรคสอง, 76/1 วรรคสี่ พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 มาตรา 14, 31 วรรคสอง พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484 มาตรา 54 วรรคหนึ่ง, 72 ตี วรรคสอง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 11, 62 วรรคหนึ่ง, 81 พระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2551 มาตรา 51 วรรคหนึ่ง จำเลยที่ 3 มีความผิดตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 64 วรรคหนึ่ง

พระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2551 มาตรา 27, 54 ด้วย การกระทำของจำเลย ทั้งสามเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันยึดถือครอบครองป่ากับฐานร่วมกันยึดถือ ครอบครองป่าสงวนแห่งชาติ เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐาน ร่วมกันยึดถือครอบครองป่าสงวนแห่งชาติ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกจำเลยทั้งสามคนละ 3 ปี และปรับคนละ 40,000 บาท ฐานร่วมกันผลิตและมีพืชกระท่อมไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อ กฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันผลิตพืชกระท่อม ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกจำเลยทั้งสามคนละ 1 ปี และปรับคนละ 20,000 บาท ฐานเป็นคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 6 เดือน และปรับคนละ 2,000 บาท ฐานเป็นคนต่างด้าวอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 6 เดือน และปรับคนละ 2,000 บาท ฐานเป็นคนต่างด้าวทำงาน โดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 6 เดือน และปรับคนละ 4,000 บาท ฐานให้ ที่พักอาศัยแก่คนต่างด้าวเพื่อให้พ้นจากการจับกุม จำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 6 เดือน และปรับ 10,000 บาท ฐานรับคนต่างด้าวที่ไม่มีใบอนุญาตทำงานเข้าทำงาน ปรับจำเลยที่ 3 เป็นเงิน 20,000 บาท จำเลยทั้งสามให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กระทงละกึ่งหนึ่ง คงจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 2 ปี 9 เดือน และปรับคนละ 34,000 บาท คงจำคุกจำเลยที่ 3 รวม 2 ปี 3 เดือน และปรับ 45,000 บาท โทษจำคุกรอการลงโทษไว้ 2 ปี คำนวณความประพฤติของจำเลยที่ 3 ไว้ 1 ปี ให้จำเลยที่ 3 ไปรายงาน ตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 6 ครั้ง ทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ 48 ชั่วโมง ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ให้จำเลยทั้งสามและบริวารออกไปจากเขตป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุ และริบของกลาง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีอาญาศาลชั้นต้นพิพากษาแก้เป็นว่า ฐานร่วมกันยึดถือครอบครอง ป่าสงวนแห่งชาติ จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 2 ปี สถานเดียว ฐานเป็นคนต่างด้าวเข้ามาใน ราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 4 เดือน สถานเดียว ฐานเป็น คนต่างด้าวอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 4 เดือน สถานเดียว ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานร่วมกันยึดถือ ครอบครองป่าสงวนแห่งชาติ คงจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 1 ปี คงจำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 1 ปี 6 เดือน ฐานเป็นคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต คงจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 2 เดือน ฐานเป็นคนต่างด้าวอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต คงจำคุก จำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 2 เดือน ไม่ลงโทษปรับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ฐานเป็นคนต่างด้าวทำงาน โดยไม่ได้รับอนุญาต จำเลยที่ 3 ฐานร่วมกันยึดถือครอบครองป่าสงวนแห่งชาติ ฐานให้ที่พักอาศัย แก่คนต่างด้าวเพื่อให้พ้นจากการจับกุม รวมโทษและโทษตามที่ศาลชั้นต้นกำหนดทุกกระทงแล้ว เป็นจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 1 ปี 13 เดือน และปรับคนละ 10,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 1 ปี 15 เดือน และปรับ 10,000 บาท ไม่รอการลงโทษจำคุกและไม่คำนวณความประพฤติของ จำเลยที่ 3 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 3 ฎีกา โดยได้รับอนุญาต จากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 3 ว่าสมควรรอการ ลงโทษให้จำเลยที่ 3 หรือไม่ เห็นว่า การที่จำเลยที่ 3 กับพวกร่วมกันบุกรุกแผ้วถาง ยึดถือ

ครอบครองที่ดินบริเวณป่าเกาะพะงัน เป็นการทำให้เสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติทั้งที่ดินที่
จำเลยที่ 3 ร่วมกันยึดถือครอบครองตามฟ้องมีเนื้อที่ถึง 34 ไร่เศษ นับว่าเป็นจำนวนมาก
นอกจากนั้นจำเลยที่ 3 กับพวกยังร่วมกันผลิตโดยปลูกต้นกระท่อม พฤติการณ์แห่งการ
กระทำความผิดของจำเลยที่ 3 นับว่าเป็นเรื่องร้ายแรง แม้ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 3 เคยได้รับโทษ
จำคุกมาก่อนและจำเลยที่ 3 สุขภาพไม่แข็งแรง ก็ยังไม่มีเหตุเพียงพอที่จะรอกการลงโทษจำคุกให้แก่
จำเลยที่ 3 ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 3 ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง
คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามฐานร่วมกันผลิตพืชกระท่อมและร่วมกันมีพืชกระท่อมไว้ใน
ครอบครองเพื่อจำหน่ายตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 26, 75, 76/1
ต่อมาในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา ได้มีพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 7) พ.ศ.2562
มาตรา 8 และมาตรา 9 ให้ยกเลิกมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ซึ่ง
แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2545 และเพิ่มเติมมาตรา 26/2
ฐานผลิตพืชกระท่อม และมาตรา 26/3 ฐานมีพืชกระท่อมไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย โดย
ข้อความตามกฎหมายเดิมและที่แก้ไขใหม่ยังเป็นทำนองเดียวกัน จึงต้องใช้กฎหมายเดิมบังคับใน
ส่วนบทความผิด และมาตรา 17 ให้ยกเลิกมาตรา 75 และมาตรา 76/1 แห่งพระราชบัญญัติ
ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 5)
พ.ศ.2545 โดยให้ใช้ข้อความใหม่แทน ซึ่งบทกำหนดโทษฐานผลิตพืชกระท่อมในมาตรา 75
วรรคสอง ตามกฎหมายเดิม และมาตรา 75 วรรคสาม ที่แก้ไขใหม่มีระวางโทษเท่ากัน และ
บทกำหนดโทษฐานมีพืชกระท่อมไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ตามมาตรา 76/1 วรรคสี่
ตามกฎหมายเดิม และมาตรา 76/1 วรรคสี่ ที่แก้ไขใหม่มีระวางโทษเท่ากันเช่นเดียวกัน ต้องถือว่า
กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่
จำเลย ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา
ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195
วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3
และโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 2 ฐานเป็นคนต่างด้าวทำงานโดยไม่ได้รับใบอนุญาต
และฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ 3 ฐานรับคนต่างด้าวไม่มีใบอนุญาตทำงานเข้าทำงาน ตาม
พระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2551 มาตรา 27, 51, 54 รวมกับความผิดฐานอื่น
ๆ แต่ในระหว่างพิจารณาของศาลอุทธรณ์มีพระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของ
คนต่างด้าว พ.ศ.2560 ประกาศใช้บังคับให้มีผลตั้งแต่วันที่ 23 มิถุนายน 2560 เป็นต้นไป
โดยมาตรา 3 กำหนดให้ยกเลิก พระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2551 และตาม
พระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2560 นำข้อหาความผิดเดิมตาม
มาตรา 51 ฐานเป็นคนต่างด้าวทำงานโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และตามมาตรา 27, 54 ฐานรับ
คนต่างด้าวไม่มีใบอนุญาตทำงานเข้าทำงานมาบัญญัติเป็นความผิดไว้ซึ่งตรงกับมาตรา 8, 9, 101,
102 ของพระราชกำหนดฉบับดังกล่าว แต่ต่อมามีคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบเรียบร้อย
แห่งชาติ ที่ 33/2560 เรื่อง มาตรการชั่วคราวเพื่อแก้ไขข้อขัดข้องในการบริหารจัดการการทำงานของ
คนต่างด้าว ข้อ 1 ให้มาตรา 101, 102 แห่งพระราชกำหนด การบริหารจัดการการทำงานของ
คนต่างด้าว พ.ศ.2560 มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2561 เป็นต้นไปและข้อ 6 ให้คำสั่ง
หัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 23 มิถุนายน 2560 ซึ่งตรงกับวันที่
พระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2560 มีผลใช้บังคับ ความผิด

ฐานเป็นคนต่างด้าวทำงานโดยไม่ได้รับใบอนุญาตที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 และที่ 2 และความผิดฐานรับคนต่างด้าวไม่มีใบอนุญาตทำงานเข้าทำงานที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 3 เกิดขึ้นก่อนวันที่ 23 มิถุนายน 2560 จึงเป็นกรณีที่กฎหมายที่บัญญัติในภายหลังมิได้กำหนดให้การกระทำเช่นนั้นเป็นความผิดต่อไป จำเลยทั้งสามจึงพ้นจากการเป็นผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 วรรคสอง ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยทั้งสามจะมีได้ฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายนี้ ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจหยิบยกปัญหาดังกล่าวขึ้นวินิจฉัยได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง, 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 26 วรรคหนึ่งและวรรคสอง (เดิม), 75 วรรคสอง (เดิม), 76/1 วรรคสี่ (เดิม) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ในความผิดฐานเป็นคนต่างด้าวทำงานโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 3 ในความผิดฐานรับคนต่างด้าวไม่มีใบอนุญาตทำงานเข้าทำงาน โทษและนอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

ทรงพล สงวนพงศ์ · ชลสิทธิ์ สวัสดิ์ดี · นวลทิพย์ ฉัตรชัยสกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2626/2563>